

Lag om ändring i vattenlagen (1983: 291);

SFS 1991: 649

Utkom från trycket
den 17 juni 1991

utfärdad den 6 juni 1991.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 13 kap. 19 § och 19 kap. 7 § vattenlagen (1983: 291) skall ha följande lydelse.

13 kap.

19 § En ansökan varigenom ett ansökningsmål anhängiggörs skall vara skriftlig och, om inte annat följer av 20 §, innehålla

1. de uppgifter, ritningar och tekniska beskrivningar som behövs för att bedöma företagets beskaffenhet, omfattning och verkningar, däribland en miljökonsekvensbeskrivning,

2. uppgifter som behövs för att bedöma om hinder möter mot företaget från allmänna planeringssynpunkter samt uppgifter om möjlig alternativ lokalisering av företaget och om andra vattenföretag eller särskilda anlägg-

¹ Prop. 1990/91: 90, JoU30, rskr. 338.

ningar som kan antas behövas för ett ändamålsenligt utnyttjande av det sökta företaget,

3. så fullständiga uppgifter som möjligt om vilka fastigheter som berörs av företaget samt namn och adress på ägarna och berörda innehavare av särskild rätt till fastigheterna,

4. uppgifter huruvida särskilda bestämmelser med stöd av lag har meddelats rörande användningen av de mark- och vattenområden som berörs av företaget,

5. uppgifter om de ersättningsbelopp som sökanden erbjuder till varje sakägare, om det inte på grund av företagets omfattning bör anstå med sådana uppgifter.

Ansökningen rörande ett företag, vars tillåtlighet kan antas komma under regeringens prövning, skall innehålla uppgifter om de åtgärder som sökanden har vidtagit enligt 11 kap. 7–11 §§ samt om vad som huvudsakligen har förekommit med anledning av dessa åtgärder.

Om företaget avser utförande av ett vattenkraftverk, skall ansökningen innehålla uppgift om det område som enligt sökanden bör utgöra strömfallsfastighet.

19 kap.

7 §² Fastighetsägare och innehavare av särskild rätt till fastighet har rätt till ersättning, om föreskrifter enligt 2 § andra stycket som meddelats efter ansökan medför att pågående markanvändning avsevärt försvåras inom berörd del av fastigheten eller att mark tas i anspråk.

Om en föreskrift enligt 2 § andra stycket första meningen innebär förbud att vidta vissa åtgärder utan särskilt tillstånd, får ersättning på grund av den föreskriften utgå endast om sådant tillstånd har vägrats eller förenats med särskilda villkor.

Ersättningen skall betalas av den som har begärt föreskrifterna hos länsstyrelsen.

Om synnerligt men uppkommer vid användningen av fastigheten, skall fastigheten lösas av den ersättningskyldige om ägaren begär det.

Vid tillämpningen av första, andra och fjärde styckena skall även beaktas andra beslut enligt 2 §, beslut enligt 5, 8, 9, 11 och 19 §§ naturvårdslagen (1964:822), förbud enligt 20 § andra stycket och 21 § andra stycket samma lag samt beslut som avses i 19 b § andra och tredje styckena skogsvårdslagen (1979:429) och 14 kap. 8 § första stycket plan- och bygglagen (1987:10), under förutsättning att besluten meddelats inom tio år före det senaste beslutet. Dessutom skall beaktas sådan inverkan av hänsynstaganden enligt 21 § skogsvårdslagen som i särskilda fall har inträtt inom samma tid.

Har talan eller rätt till ersättning eller inlösen med anledning av beslut som anges i femte stycket förlorats på grund av bestämmelsen i 8 § eller motsvarande bestämmelser i naturvårdslagen eller plan- och bygglagen, utgör detta förhållande inte något hinder mot att beslutet beaktas.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 1991.

SFS 1991:649

På regeringens vägnar

LAILA FREIVALDS

Michaël Koch
(Justitiedepartementet)

